

Asılsız Ve İnkarsız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Aralık 2015

Yâd ellerin ıssız ve münafık gölgelerine rest çeken,
Ansız ve boyutsuz o nüktedan dokunuş
Kadar yeknesak ve tefekkürü yürekte kayıtlı
Bir imgeye düşmüşken yolum:
Tutumsuz duyguların tezahürüne yüklediğim
Sancılı bir ikilem kadar hicap yüklü
Dilimde saklı o tekerleme:
Çocukluğumun satır arası tecellisi.

Kırık bir miladın tekelinde yığılı nice imgenin yeknesak tezahürü kadar, anlamsız sancıların kırık dökük o yadsıma gölgesine sığındığım gün gibi aşikâr.

An'a yüklediğim sonsuzluğun katsayısına sığdırdığım tek haneli ne çok ayrılık yine de adı sanı kayıp varlıksızlıkları ile nakşeden bir terennümden sızan kayıt dışı ne çok yanılısama. İki noktayı birbirine tezen elden kavuşturan o düz çizgi; alabildiğine cefa yüklü ve münafık bir dokunuşun tekerrürü kadar dünden kalan soluk benizli fotoğraflar: Sağımda boyunduruğunu kabullendiğim cellât kadar töhmet altında bir izlek ve solumda kocaman bir boşluk, her milimini resmettiğim bir teamül kadar kırgın ve ıssız.

Güne ulaşmanın verdiği o boşluk mudur yoksa her daim içimdeki o hazımsızlık, bir nebze de olsa ikrarın yüklediği sorumluluk ve her nasılsa devrik kayıtsızlığı ahvalin tüm tahayyülünde bir gölgeye eş güdümlü silik varlığım.

Göz göze geldiğimde, kaderin uzak tuttuğu mutluluk her daim gölgeliğimde vakur bir yadsımalıkla uzaklardan göz kırpmayı adet edinmiş. İşgali o hicap yüklü yetersizliğimin, her nasılsa görmezden geldiğim bir tereddüde yüklediğim çatlak sesleri ile bilinçlenmeme ket vuran hele ki nüansını adlandıramadığım...

Gün bile töhmet altında hele ki yerle yeksan olmuş iken şu sefil mizacım: Kâh devingen bir milat kâh sonlanmamış bir hikâyeye.

Örtülü yalnızlığımın üzünç yüklü muhafazakâr ve düşperest hükümrانlığında bir kez sığdırmışlarken gıybetin aksanı bozuk ritmine. Bir edime dâhil ettiğim bazen de uzağında karışmışken gölgelere.

Gülmek en hırpani yoksunluğun bile mizacına yenik düşmüşken ve ikiletmişim hüzen zerrecikleri her nasılsa yoksunluğumun dokunaklı telaffuzundaki yitip giden bir sarkaç kadar devingen. Yüklü iken

yükümlü kılındığım ve mesul iken benlik, her yargıyı sığdırıp o münferit kuytuya, bir yandan çatlayan ar damarı insanlığın: Kâh yalan iken teğet geçtiğim kâh hüzün iken içinde boğulduğum...

Anlam yüklü olmasını dilerdim hangi boyut ise karıştığım ve sunumunda yâd etmek aşk'ı hele ki miladım iken hegemonya yüklü o devrik cümleler.

Asılsız ve inkârsız belki de yetemediğim.

Ansızın sızan ve katksız soluduğum ölümün kokusu iken sinen üstüme başıma. Uzağında ama çok yakın. Belki imkânsız ölümsüz bir rabıtaya erişme arzusu yine de aklıma düşmüş bir ihlal bir o kadar boyutsuzluğun gürültücü sessizliği ve her nasılsa bir tuşu eksik o piyano, matemi yansıtan siyah döşemesinde yaslandığım ve her notada kaybolup yeniden doğduğuma kani olduğum...

Kaynağını bilmediğim bir tefekkür iken hâsıl olan bir o kadar sığıntı bir rayiç iken, pervasızlığı hüzün bulutlarının. Varlığımı idame ettirmek olmasa da tek kaygım, sınırsız bir dayatma ile neye mecbur kılınıyorsam. Zamansız bir ölüm, sığıntı bir yalnızlık ve o kayıp ruhun denk düştüğü beden. Sığdırmak mı sığamamak mı, yetmedi silip silip yeniden resmettiğim o ikilem yüklü mizacımı dokunaklı bir karede sonlandırdığım.

Münferit kaygılar...

Olası sancısı her yeni gün doğumunun, bir gün öncesinde çaldırdığım ve kavuşmayı dilediğim titrek bir izlek, her an'ı sonsuzluğa denk düşen yine de payidar iken ikilem yüklü mizaçların teyit etmekten imtina ettiği ne de olsa gerçeklerin yalıtıldığı oyunbaz bir dünyanın kim bilir hangi coğrafyasında naif bir terennüm iken, o sırtık ve yobaz düşlerin tecellisinde saklı...